

Lightfoot en León maken muziek fysiek

Dans

'True to It' van Nederlands Dans Theater II met werk van Alexander Ekman (wereldpremière) en Lightfoot León. Tournee t/m 10/4, www.ndt.nl.

Ook al heeft Alexander Ekman met 'CACTI' zijn meest dansante stuk tot nu toe afgeleverd, zijn gevoel voor theater blijft brutaal omnipresent. De Zweed, ex-danser van jongerendivisie NDT II en sinds 2006 fulltime choreograaf, verwerkt flink wat slapstick in zijn dans, met kolderieke inzetten, groteske grimassen, in een nooit voorspelbare dynamiek.

Een strijkkwartet is op het podium gedestilleerd uit het begeleidend orkest Holland Symfonia, uitstekend op dreef vanavond. Een spot wordt behoedzaam op de cellist gericht, langzaam komt een symfonische wereld tot leven. Niet alleen in de noten van orkest en de vier strijkers; de zestien dansers gebruiken hun lichaam als klankkast of roffelen, hakken,

tikken op hun eigen uitgelichte plateautje mee. Het ensemble is een levend lichtorgel dat reageert op de muziek in verglijdende schaal, een-voor-een, in duetten, in groepen. En steeds weer die komische bewegingsaanzetten: swingend schoudergolven, wangetje-klap – cartoonesk op hol.

Ook Mats Ek, in wiens traditie Ekman is te plaatsen, heeft de humor hoog, maar in zijn werk kruipt altijd een diep soort humaniteit naar de voorgrond, een somber galmende melancholie. Dergelijke levensvisie mist Ekman vooralsnog. Je verwacht een diepgravender visie op de zo letterlijke samenwerking met strijkkwartet, eentje die choreografisch verder gaat dan een focus op cadans en ritme, grap en rol. Hoe knap de actoren ook op elkaar zijn ingespeeld en hoe briljant Ekmans high energy op de jonge NDT-dansers geschreven is.

De choreograaf geeft wel blijk van ironische distantie, en dat maakt

Scène uit 'Shutters Shut' van Paul Lightfoot en Sol León.

FOTO RAHI REZVANI

veel goed. De stem op band onderstreept in bloemrijke hoogvliegers de 'bijzondere collaboratie' en het hoogst haalbare in kunst, gematerialiseerd in – tuttiger kan niet – cactussen, als groen-grillige monstruositeiten door de dansers opgedragen. Een duet is uitmuntend gezet op de gesproken subtekst van beide dansers. De gedachten áchter de beweging, soms terloops, dan weer grappig of zeer uit het hart, slaat onze perceptie uit het lood. Behalve leuk, ook een pleidooi voor lucht: hoe serieus nemen we kunst wel niet?

Choreografen Lightfoot León halen in de reprises de muzikale onder-

lagen juist knap naar boven. Het titanduet 'Shutters Shut' (2003) is magistraal in het fysiek maken van muziek, in dit geval: een muzikale woordenstroom van Gertrude Stein, die resoneert in de lichamen van Astrid Boons en Spenser Theberge. In 'Skew-Whiff' (1993) pompt Rossini's gejaagde ouverture van 'La Gazza Ladra' de dansenergie tot ongekeerde hoogte. In 'Subject to Change' (2003) op Schuberts 'Dood en het meisje' creëren Lightfoot León een wereld met vijf dansers, een danseres en een rood tapijt op de drempel van dood en leven. Onvergetelijk is dat.

Sander Hiskemuller